

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԿՅԱՆ

Սև՛, սև՛

Երբեմն հոգիս աստղի մը բոց
Եվ թիթեռնի մուներ թներ.
Վերջալույսի նրման ամպոց
Երագներ հո՛ւր ճակատս վառեր:

Արդ սատույցներ դառն արտասրի
Կը քարանան կուրծիս ներքև,
Եվ բարդք ամպոց սևաթորմի
Կուզեն խեղդել սիրտս ու արև:

Հագիվ քանի մօրերն կյանքիս
Ոսկեգոծեց իմ բախտը վատ,
Որո՛նք եղան լոկ օվասիս
Մեղմող կյանքիս դառն անապատ

Մենանայի օրեր ցրվերջ
Երբեմն՝ հովտի ծաղկանց լճերկնի
Ձյունափրթիթ ամպերուն մեջ,
Կյանքի մրրուրն ես թափեի:

Ծըծեի սե՛ր, ծըծեի կյա՛նք,
Մինչ վերջալույսն կը հրրահրեր,
«Մնաս բարովի» սա կարմրորակ՝

Տըխտւր կըրակ լ'երկնի բոցեր:

Ունեի ես երբեմն առատ
Վարդեր, առատ աստղեր նույնպէս,
Ճակատագիրս սև տեսավ շա՛տ,
Բրցուց, քաղեց զ'անոնք սրտես:

Ունեի ես իմ սիրուիին,
Որո թեպետ աչքն էին սև,
Սակայն սրգալ չը գիտեին...
Հրեշտակ մ'էր նե, հրեշտակ անթև:

Սև երագ մը օր մը դողդոջ
Մըղեց զ'իս սև՝ փոսի մ'առջին,
Ուր քար կտրած՝ սիրտ ի թընդոջ՝
Դագաղի մ'աչքս հառած էին:

Ավա՛ղ ներա վարդքն ու աստղերն
Լուռ պիտի տար կուլ այն սև փոս,
Տուրտ համբույր մը առի ճակտեն,
Ներա վերջին ձոնն էր ավստ'ս:

Եվ լըսեցի յայնժամ՝ թի թի
Սև սև հողեր կոշտ թնդեցին
Տըխտւր քողքին վըրա փայտի...
Դըժոխք մ'անեծք այն սև՝ օրին:

Այն ցուրտ հողերն յիմ դատարկ սիրտ
Լըցուցին, փոսն գոցելնուն հետ՝
Եվ այս աշխարհն ալ անժրպիտ
Գոցեցին իմ առջև հավե՛տ...: